

излегнали така . . . Какво ще кажешъ, а?  
Преглътналъ другия на сухо слюнка: 'Ба!  
Та то се знай — за кефъ би станало попара.'  
'Ха, та демекъ на тебъ, тазъ и онази вяра,  
салъ сирене и хлябъ не стига? Ти, демекъ . . .,  
'Ц! онзи на това: нали споредъ човекъ —  
таквозъ се тебъ яде, а мене пъкъ такова.'  
Така на приказка, тозъ слово, онзи слово —  
че до лобуть... Тозъ дръжъ и онзи дръжъ, — пердахъ  
до Бога! Най-подиръ единъ ги сиремахъ,  
случайно татъка минавайки, разтърва.  
'Попара — сирене и топълъ хлябъ,' тепърва  
едина се отъ тяхъ обажда: 'на колай  
дали ще видимъ ний, туй само Господъ знай —  
а днеска, види се, че само тѣй съ лобута  
ще си останеме.' И вашта вура-тута  
е за попарата на циганина. Хлябъ  
вий още нямате . . . Вамъ, вижда се, че слабъ  
е господа, за туй така . . . Потрайте, хора!"  
И Левски се засмя и азъ. И на раздора  
се тури край. — А правъ, ей правъ си е Първанъ.  
Ти на Оборище се дърла кат' разпранъ —  
защо? Знамъ, знамъ, потрай . . . Че ти си ималъ право,  
не значи още то, че ти си правъ. Наздраво,  
не значи! Ние тукъ си гърлото деремъ,  
залягаме какъ-какъ народтъ да сберемъ  
и да му вдъхнеме въ светото дело вяра, —  
а на Оборище такава ти попара  
забърка, и сега тукъ въ къщи си се сврялъ  
и махналъ си ръка на туй шо си радялъ  
съ години. И какъвъ ний примеръ ще дадеме  
на тезъ, които ще днесъ-утре поведеме  
въ борбата — единъ другъ когато се така  
ядемъ? Ти помисли."

— „Не съмъ дигналъ ръка  
нито отъ делото, нито пъкъ отъ народа . . .